

Arrest

nr. 204 619 van 30 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. DIBI
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 maart 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 januari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. UNGER, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 januari 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Ingevolge de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamden,

H(...), A(...) geboren op (...) te (...)

+ echtgenote:

C(...), A(...) geboren op (...) te (...)

optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger voor hun minderjarige kinderen:

H(...) A(...) geboren te (...) op (...)

H(...) L(...) geboren te (...) op (...)

H(...) V(...) geboren te (...) op (...)

Adres: (...)

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkenen op 29.10.2015, en na indiening op 02.11.2015, gevolgd door een positieve adrescontrole op 24.11.2015, waarvoor een attest van inontvangstname, bijlage 3 werd afgeleverd op 04.12.2015,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, waaronder de scholing van de kinderen, de duur van het legale verblijf in België en de opbouw van het centrum van hun belangen in de zin van art. 8 EVRM, de tewerkstelling van mijnheer en hun kennis van de Franse taal, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Ze verklaarden zich een 1ste maal kandidaat vluchteling op 17.12.200. Volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister werd deze aanvraag op 01.03.2010 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) met de weigering om aan hen de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hen subsidiaire bescherming te verlenen.

Vervolgens werden ze op 21.01.2011 het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen de 7 dagen te verlaten, de Bijlage 13 quinquies, hen betekend dd. 01.02.2011. Naar eigen zeggen, hebben ze echter nagelaten om gevolg te geven aan dit bevel.

Op 17.05.2011 dienden ze een 2de asielaanvraag in, die op 18.01.2012 door de RVV werd afgesloten met de weigering om aan hen de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hen subsidiaire bescherming te verlenen.

De duur van de procedures – namelijk 1 jaar, 2 maanden en 12 dagen wat de 1ste betreft en 8 maanden en 1 dag wat de 2de betreft – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De verzoekers hebben bovendien tevergeefs tot 5 maal toe hun toevlucht gezocht tot aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van art. 9 ter wegens medische redenen, namelijk op

1/- dd. 23.09.2009 afgesloten met een weigering ten gronde op 04.10.2010,

2/- dd. 13.11.2010 afgesloten met een onontvankelijkheidsweigering op 03.12.2010,

3/- dd. 28.02.2011 afgesloten met een onontvankelijkheidsweigering op 28.03.2011,

4/- dd. 26.09.2011 afgesloten met een weigering ten gronde op 05.12.2012 en

5/- dd. 18.02.2013 afgesloten met een onontvankelijkheidsweigering op 18.03.2013.

Daarenboven hebben ze tot 2 maal toe een aanvraag ingediend op basis van art. 9 bis, namelijk op 1/- dd. 05.01.2012 afgesloten met een onontvankelijkheidsweigering op 24.04.2015 en 2/- het voorliggende verzoekschrift.

De duur van de procedures om een machtiging tot verblijf te bekomen, of het nu in het kader van art. 9 ter of art. 9 bis is, vormt geen criterium voor een verblijfsmachtiging. De verzoekers werden op geen enkel moment van hun verblijf in België, gemachtigd tot verblijf.

De betrokkenen hebben de duur van hun verblijf enkel aan zichzelf te wijten door het veelvuldig opstarten van allerlei procedures. Ze hebben zich aldus op het Belgische grondgebied geïnstalleerd ondanks alle weigeringsbeslissingen die al aan hen betekend werden en zonder gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, die eveneens aan hen betekend werden.

Op 30.06.2015 werden ze nogmaals het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, de Bijlage 13 quinquies, hen betekend dd. 08.07.2015. Hun beroep bij de RVV tegen deze beslissing werd verworpen op 22.10.2015.

Uit een dergelijk verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Bijgevolg, dat hun kinderen in België school hebben gelopen en dat de verzoekers voor het verlies van een schooljaar vrezen, kan niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun ouders, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De betrokkenen wisten dat de scholing van hun kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van hun asielpcedure. Het zijn de ouders die de belangen van de kinderen hebben geschaad doordat zij zich moedwillig in België hebben genesteld, waarbij ze talloze procedures hebben opgestart, en ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen betekend werden. Het feit dat hun kinderen in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Ze zijn dit schooljaar gestart tijdens irregulier verblijf. De betrokkenen brengen geen enkel element aan, dat aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn.

Wat het inroepen van art. 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (afgekort tot EVRM) betreft, dient opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de reguliere procedure geldt voor het hele gezin zodat er geen sprake is van het verbreken van de familiale banden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. In deze context past het op te merken dat het ongeloofwaardig is dat de verzoekers geen familie of vrienden meer zouden hebben in hun herkomstland, alwaar ze geboren en getogen zijn en waar ze decennialang gewoond hebben. Mevrouw verklaarde bij haar asielaanvraag dd. 07.01.2009 dat ze haar moeder (geboren in 1963) en haar broer (geboren in 1985) achtergelaten heeft in het herkomstland en mijnheer verklaarde dezelfde datum dat hij zijn broer (geboren in 1973) heeft achtergelaten in het herkomstland.

De werkwillegheid en de elementen van tewerkstelling kunnen niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid daar het de betrokkenen na de definitieve weigering van hun asielaanvraag niet langer toegestaan is om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Ze tonen daarentegen niet aan dat ze in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid kunnen halen om te voorzien in de levensbehoeften van het gezin.

Hun kennis van de Franse taal verhindert geen terugreis naar het herkomstland.

De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd. De betrokkenen bouwen de hele redenering rond het nadeel dat dit voor hen oplevert, terwijl zij het bedoelde voordeel slechts bekomen hebben ingevolge een verblijf volgend op een afgewezen asielaanvraag. Er is geen sprake van een

wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

De verzoekers argumenteren dat zij in het herkomstland niets hebben om naar terug te keren en noch over de bestaansmiddelen noch over de huisvesting beschikken om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf en dat Armenië een vreemd en onbekend land is voor de kinderen. Zoals hierboven aangegeven, dient deze situatieschets enigszins genuanceerd te worden. Het is bovendien aan de verzoekers zelf om hun kinderen voor te bereiden op een terugreis. Het staat de betrokkenen vrij om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft om een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Niets verhindert de betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De betrokkenen wijzen op de afwezigheid van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst, die de bevoegdheid heeft om een machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden af te leveren, zodat zij gedwongen zullen worden om zich te richten tot een diplomatieke post in het buitenland, waar de verzoekers evenmin gemachtigd zijn tot verblijf en wat de nodige vertraging en administratieve rompslomp met zich mee zal brengen.

Het feit dat Armeniërs zich dienen te richten tot de Belgische Ambassade in Moskou kan niet worden gezien als een buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er vele landgenoten van de verzoekers die langs deze weg een aanvraag indienen. Ook zij worden geconfronteerd met de daarmee samenhangende problemen, namelijk de kosten en de omweg. Zodoende kan voor de betrokkenen geen uitzondering worden gemaakt. De betrokkenen kunnen evengoed net buiten Moskou verblijven, zodat een dergelijke verblijfsvergunning, de propiska, niet vereist is. Geheel ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat de betrokkenen eventueel vanuit hun herkomstland per post of via een koeriersbedrijf een aanvraag kunnen indienen bij de Belgische consulaire en diplomatieke post te Moskou.

De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "II. Omtrent de gegrondheid van de aanvraag," waaronder hun kennis van de Franse taal, de deelname van de kinderen aan het gemeenschapsleven waaronder het schoolleven, hun inzet, energie en sociaal-meelevendheid, hun vrienden- en kennissenkring, dat ze zelfstandig en onafhankelijk kunnen leven en in het eigen onderhoud voorzien, de tewerkstelling toen dit op een legale wijze kon, hun werkwillegheid, hun blanco strafregister, de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en het zich eigen maken van de Belgische samenlevingsnormen, hebben, zoals de titel het al aangeeft, betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en worden in deze fase niet behandeld daar de aanvraag onontvankelijk."

1.2. Op 26 januari 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de respectievelijk tweede en derde bestreden beslissing:

"bevel om het grondgebied te verlaten:

De heer, de genaamde:

Naam, voornaam: H(...), A(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Armenië

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

Het bevel het grondgebied te verlaten, wordt afgegeven m tospassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgend feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1' van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder boudier te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene legt geen paspoort voor; voorzien van een geldig visum.“

“minderjarige kinderen:

H(...) A(...) geboren te (...) op (...)

H(...) L(...) geboren te (...) op (...)

H(...) V(...) geboren te (...) op (...)

bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw, de genaamde:

naam, voornaam: C(...), A(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Armenië

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

Het bevel het grondgebied te verlaten, wordt afgegeven m tospassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgend feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1' van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder boudier te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene legt geen paspoort voor; voorzien van een geldig visum.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen de verzoekende partijen de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), de artikelen 7, 9bis, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers verwijten de verwerende partij ook een manifeste appreciatiefout te hebben begaan en zij roepen tevens de schending in “*van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven*”:

“Eerste grief tegen de beslissing van weigering van de aanvraag 9bis.

Verweerder begaat een manifeste appreciatiefout wanneer hij volhardt dat verzoekers vrijwillig hun illegaal verblijf hebben voortgezet. Het artikel 9bis“voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In overeenstemming met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.” (RvV127.510) In het algemene weigert de beslissing alle elementen die verzoekers aanhalen om hun integratie in België te rechtvaardigen omdat ze zich al die tijd in illegaal verblijf bewust hebben genesteld. Er werd al beoordeeld dat « Une telle motivation ôte par ailleurs tout sens à l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 » (Conseil d'Etat, arrêt n° 118.848 du 29 avril 2003). Dat geldt ook voor het artikel 9bis. De beslissing voegt kennelijk een

voorwaarde aan de wet toe die niet voorzien door het artikel 9bis is en maakt bijgevolg een manifeste appreciatiefout.

Tweede grief tegen de beslissing van weigering van de aanvraag 9bis

Volgens het artikel 9bis §1er van de wet van 15.12.80: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde" Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9 hierboven zijn geen omstandigheden die als overmacht gelden, maar die maken het bijzonder moeilijk voor een buitenlander die in België verblijft om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst toe te passen voor overheden bevoegde Belgische diplomatieke visum terug. De verzoekers verblijven al 8 jaar op het grondgebied. Twee van de kinderen gaan alle naar school. Meneer H(...) heeft gewerkt en heeft nooit hulp aan de autoriteiten gevraagd. Hij heeft al gewerkt en is bereid nog te werken indien hij een vergunning heeft. De integratie is een grondmotief die de regularisatie kan rechtvaardigen (Raad van State, arrest n° 116.916 van 11 maart 2003, 177.189 van 26 november 2007, 183.369 van 18 september 2008...). Het is ook door de instructie van 19 juli 2009 voorzien: "Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft. Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen. Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

- Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.*
- Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.*
- Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpunt beroepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.*

In voorkomend geval, houdt de minister of zijn gedelegeerde rekening met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst voor één of het geheel van de genoemde elementen".

Nochtans verwerpt de verweerder alle elementen van integratie. Uw Raad heeft per arrest n°107.410 van 26 juli 2013 beoordeeld dat: "De Raad kan dan ook alleen maar vaststellen dat, door op geen enkele wijze te motiveren omtrent het verblijf en de integratie van de verzoekende partijen, de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en derhalve is genomen met schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet van 29 juli 1991". We kunnen niet beschouwen dat de beslissing afdoende gemotiveerd is betreffende het verblijf en de integratie van de verzoekers. Ze weten nog niet waarom hun verblijf sinds 2008 in België en hun integratie niet voldoende is om geregulariseerd te worden. Bijgevolg miskent de beslissing het gezag van gewijsde van Uw arrest n°107.410 van 26 juli 2013, het artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet van 29 juli 1991.

Derde grief tegen bevelen om het grondgebied te verlaten

Volgens het artikel 74/13: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land". Volgens de terugkeerrichtlijn: "De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven" (Overwegende 6). De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr.107.624). Volgens het arrest van Uw Raad n°216.987 van 21.12.2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ». Dit hoofdbeginsel en deze

supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden. In casu, is het wel het geval : de wederpartij heeft geen rekening met de integratie van de verzoekers gehouden. Het recht op eerbiediging van privéleven en gezinsleven zal door de bestreden beslissing getroffen worden. Verzoekers hebben het bestaan van hun privéleven in België in hun regularisatieaanvraag ingediend. Verzoekers verwijzen naar een arrest van Uw Raad (RvV n° 54204 van 17 februari 2011) : (...). In casu kan het privéleven van verzoekers niet worden betwist. De verzoekers zijn al 8 jaar op het grondgebied. De verzoekers verwijzen naar een arrest van Uw Raad: n° 144.094 van 24 april 2015: de beslissing werd vernietigd omdat de tegenpartij geen rekening met de situatie van de verzoekers heeft gehouden. In casu, is het hetzelfde geval: uit de beslissing blijkt niet dat de verwerend heeft rekening met de situatie van de verzoekers gehouden. De verzoekers verblijven al 8 jaar op het grondgebied. Twee van de kinderen gaan naar school. De familie heeft een sociale leven opgebouwd in België. Bijgevolg is de beslissing niet wettelijk gemotiveerd, maakt de tegenpartij een manifeste fout en miskent het artikel 8 EVRM, artikelen 62 en 74/13 van de wet, de zorgvuldigheidsplicht en de richtlijn.

Vierde grief tegen bevelen om het grondgebied te verlaten

Bovendien blijkt uit de parlementaire werkzaamheden van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van vreemdelingen, betreffen het artikel 7 van deze wet : « l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH » (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17).

« Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la Loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation. Partant, l'argumentation susmentionnée est inopérante dans la mesure où la partie défenderesse ne peut se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la Loi » (RvV n°132.278 van 28 oktober 2014)

« Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het EHRM onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Doch volgens de Grote Kamer kan het begrip wel omschreven worden als het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen, die het privéleven uitmaken van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 48321/99, Slivenko v. Letland, § 95-96). Het EHRM benadrukt dat artikel 8 het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §61, EHRM 2002-III) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, §53, EHRM 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, §59) R.v.V. n°138.595 van 16 februari 2015." In casu, heeft de wederpartij helemaal geen rekening met het artikel 8 EVRM gehouden."

2.2. Verzoekers kunnen niet dienstig verwijzen naar de gehele Richtlijn 2008/115/EG. Het is niet aan de Raad om te raden op welk artikel of artikels verzoekers doelen.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste

bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.3. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. De vraag is dus aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekende partijen afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

2.4. In een eerste middelonderdeel, dat zich richt tegen de eerste bestreden beslissing, stellen verzoekers dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat wanneer er wordt volhard dat zij hun illegaal verblijf hebben voortgezet. Zij stellen dat de beslissing een voorwaarde aan artikel 9bis toevoegt door te stellen dat al hun elementen in verband met hun integratie worden geweigerd.

Dienaangaande kan worden verwezen naar de eerste bestreden beslissing die uitdrukkelijke stelt: *“De elementen van integratie, waaronder de scholing van de kinderen, de duur van het legale verblijf in België en de opbouw van het centrum van hun belangen in de zin van art. 8 EVRM, de tewerkstelling van mijnheer en hun kennis van de Franse taal, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.”* En ook: *“De duur van de procedures om een machtiging tot verblijf te bekomen, of het nu in het kader van art. 9 ter of art. 9 bis is, vormt geen criterium voor een verblijfsmachtiging. De verzoekers werden op geen enkel moment van hun verblijf in België, gemachtigd tot verblijf. De betrokkenen hebben de duur van hun verblijf enkel aan zichzelf te wijten door het veelvuldig opstarten van allerlei procedures. Ze hebben zich aldus op het Belgische grondgebied geïnstalleerd ondanks alle weigeringsbeslissingen die al aan hen betekend werden en zonder gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, die eveneens aan hen betekend werden.”*

Verzoekers gaan uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, door te stellen dat de verwerende partij geen enkel element van integratie aanvaardt als buitengewone omstandigheid omwille van het feit dat verzoekers zich al die tijd in illegaal verblijf hebben genesteld. De bestreden beslissing stelt immers dat de elementen van integratie, waaronder de scholing van de kinderen, de duur van het legaal verblijf in België en de opbouw van het centrum van hun belangen in de zin van artikel 8 EVRM, de tewerkstelling van verzoeker en hun kennis van de Franse taal, niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard aangezien die elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoekers maken op geen enkele wijze aannemelijk waarom bovenstaande passage uit de bestreden beslissing een manifeste appreciatiefout zou uitmaken. Het loutere geval dat zij het niet eens zijn met de verwerende partij volstaat uiteraard niet.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

2.5. In een tweede middelonderdeel, dat zich richt tegen de eerste bestreden beslissing stellen verzoekers dat zij al acht jaar op het grondgebied verblijven, dat twee van de kinderen hier naar school gaan, dat de vader heeft gewerkt en bereid is nog te werken. Zij betogen vervolgens dat de integratie een grondmotief is die de regularisatie kan rechtvaardigen, wat ook voorzien zou zijn in de instructie van 19 juli 2009. Zij stellen verder nog dat zij nog niet weten waarom hun verblijf sinds 2008 en hun integratie niet voldoende is om geregulariseerd te worden. Ten slotte verwijzen zij naar een arrest van de Raad en stellen zij dat de beslissing het gezag van gewijsde van het arrest miskent.

Waar verzoekers verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009, dient het volgende te worden gesteld dat deze instructie werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De Raad kan dan ook niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Waar verzoekers stellen dat de integratie een grondmotief is die de regularisatie kan rechtvaardigen en dat zij nog steeds niet weten waarom hun verblijf en hun integratie niet volstaat, kan vooreerst worden verwezen naar de reeds geciteerde passages uit de bestreden beslissing in de bespreking van het eerste middelonderdeel. Verzoekers stellen bovendien zelf dat de integratie een grondmotief is, dat niet wordt onderzocht in de ontvankelijkheidsfase. Waar zij stellen niet te weten waarom hun verblijf en hun integratie de regularisatie niet kunnen rechtvaardigen kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers uitgaan een van een verkeerde of gedeeltelijke lezing van de bestreden beslissing. De reeds geciteerde passages, en de bestreden beslissing in zijn geheel, bespreken specifiek de door de verzoekers voorgelegde elementen, waaronder ook hun elementen van integratie en de duur van hun verblijf.

Waar verzoekers ten slotte nog verwijzen naar een arrest van de Raad en de schending van het gezag van gewijsde die hieruit zou volgen, stelt de Raad vast dat verzoekers niet dienstig naar dit arrest kunnen verwijzen nu de aanvraag in hun situatie onontvankelijk werd verklaard terwijl de aanvraag in het arrest ongegrond werd verklaard. Het is dan ook logisch dat de elementen van integratie in het arrest wel aan bod kwamen.

Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.6. In het derde en het vierde middelonderdeel, die zich richten tegen de beslissingen tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten, betogen verzoekers dat er geen rekening is gehouden met hun situatie, meer bepaald met hun verblijf op het grondgebied, hun kinderen die naar school gaan in België, de opbouw van het sociale leven en hun gezinsleven in het algemeen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om haar bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingediende aanvraag tot regularisatie. Op die manier heeft zij zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt met het gezinsleven en het hoger belang van het kind. Ook de elementen betreffende de duur van het verblijf en het sociale leven zijn reeds aan bod gekomen in de beslissing betreffende de aanvraag tot regularisatie. Door aldus te handelen erkent de verwerende partij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij moest in dit geval dan ook niet opnieuw motiveren betreffende de door verzoekers aangehaalde elementen nu de eerste bestreden beslissing reeds motiveert betreffende de duur van het verblijf, het gezinsleven en artikel 8 van het EVRM en sociale relaties, het schoollopen van de kinderen en de integratie van verzoekers.

Het derde en het vierde middelonderdeel kunnen niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongerond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het

koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC